לא: השוחט פרק שני חולין

וכלים דומיא דאדם מה אדם [א]דבעינן כוונה אף כלים נמי דקא מכוין להו אדם וכי תימא ביושב ומצפה מאי למימרא מהו דתימא ליגזור משום חרדלית של גשמים אי נמי ליגזור ראשין אטו כיפין קמ"ל דלא גזרינן ומנא תימרא דלא מטבלינן בכיפין [ב][א]דתנן [ג]מטבילין בראשין ואין מטבילין בכיפין שאין מטבילין באויר אלא חולין דלא בעי כוונה מיהא מנלן דתנן [ד][ב]פירות שנפלו לתוך אמת המים ופשט מי שידיו טמאות ונטלן ידיו טהורות ופירות אינן בכי יותן ואם בשביל שיודחו ידיו טהורות[ה] ופירות בכי יותן איתיביה רבא לרב נחמן [ו][ג]טבל לחולין והוחזק לחולין אסור למעשר הוחזק אין לא הוחזק לא הכי קאמר אע"פ שהוחזק לחולין אסור למעשר איתיביה [ז][ד]טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל מאי לאו כאילו לא טבל כלל לא כאילו לא טבל למעשר אבל טבל לחולין הוא סבר דיחויי קא מדחי ליה נפק דק ואשכח דתניא [ה]טבל ולא הוחזק מותר לחולין ואסור למעשר אמר ליה אביי לרב יוסף לימא תיהוי תיובתא דרבי יוחנן מהא א"ל רבי יוחנן הוא דאמר כרבי יונתן בן יוסף דתניא רבי יונתן בן יוסף אומר [1]וכובס מה ת"ל שנית מקיש תכבוסת שניה לתכבוסת ראשונה מה תכבוסת ראשונה לדעת אף תכבוסת שניה לדעת אי מה להלן בעינן דעת כהן אף כאן בעינן דעת כהן ת"ל [ו]וטהר מכל מקום מתקיף לה רב שימי בר אשי ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר רבי יוחנן [ח]הלכה כסתם משנה ותנן נפלה סכין ושחטה אע"פ ששחטה כדרכה פסולה והוינן בה טעמא דנפלה הא הפילה הוא כשרה ואע"ג דלא מיכוין [ט]ואמרינן מאן תנא דלא בעי כוונה לשחיטה (א) אמר רבא רבי נתן היא בשחיטה אפילו רבי יונתן בן יוסף[י] מדגלי רחמנא [כ]מתעסק בקדשים פסול מכלל דחולין לא בעינן כוונה ורבנן נהי דלא בעינן כוונה לזביחה לחתיכה בעינן אמר רבא בהא זכנהו רבי נתן לרבנן מי כתיב וחתכת [2]וזבחת כתיב אי בעינן כוונה לחתיכה אפילו לזביחה נמי ליבעי אי לא בעינן כוונה לזביחה לחתיכה נמי לא ליבעי היכי דמי נדה שנאנסה וטבלה אילימא דאנסה חבירתה ואטבלה כוונה דחברתה כוונה מעלייתא היא ועוד בתרומה נמי אכלה [ל]דתנן [ו]החרשת והשוטה והסומא ושנטרפה דעתה אם יש להן פקחות מתקנות אותן אוכלות בתרומה א"ר פפא [ז]לר' נתן שנפלה מן הגשר ולרבנן שירדה להקר: אמר רבא [ח]שחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה לדברי הכל פסולה נשחטה

וכי תימא ביושב ומצפה מאי למימרא. פירוש אי אמרת בשלמא דלא איירי ביושב ומצפה אלא סתמא כדקתני א"ש דמשמע לאשמועינן דחולין לא בעו כוונה אבל אי איכא למידחי דאיירי ביושב ומצפה מאי למימרא דליכא למימר דאתא לאשמועינן דבעו כוונה דהא לא משמע מיניה דאיירי ביושב ומצפה דסתמא קתני ונפל דמשמע טפי בלא יושב ומצפה (ב) והר"ח פירש מאי למימרא דליכא למימר דאתא לאשמועינן דבעו כוונה דהא קתני טהורה משמע דקולא אתא לאשמועינן: **גזירה** משום חרדלית של גשמים. פירש בקונטרס ואין טובלין בחרדלית משום דתנן (טהרות פ"ח מ"ט) הגלוק והקטפרס אין חיבור ואין כאן מ' סאה במקום אחד אע"פ שיש הרבה למעלה ולמטה ובחנם פירש כן דאפילו יש כמה סאין באותו מדרון אסור לטבול בו [מ]דמקוה אינו מטהר בזוחלין כדתניא בת"כ אך מעין ובור וגו' אי מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה כו' ת"ל אך מעין ובור מעין מטהר בזוחלין ומקוה באשבורן ובקונטרס הביאה פרק במה אשה (שבת דף סה: ד"ה וסבר): **דתנן** מטבילין בראשין. קשה תימה דאי משנה היא מה צריך לאשמועינן תרי זימני דמטבילין בראשין ושמא ההוא דמטבילין בראשין איירי מדאורייתא דומיא דאין מטבילין בכיפין דהוי מדאורייתא וההיא דגל שנתלש אשמועינן דאפילו מדרבנן לא גזרינן: **ופירות** הרי הן בכי יותן. היינו לאחר שהעלם דכל זמן שהן מחוברין במים לא מיתכשרי כדתנן במסכת מכשירין (פ"ד מ"ו) נדה שהיתה מדיחה לגון במערה טהור העלתהו כל שהוא טמא פירוש דלזו הוכשרו [י] והא דאמר פ"ק דפסחים (דף טו.) דאיכא תרי קראי לענין הכשר חד בתלושין וחד במחוברין וצריכי היינו כשנפלו במחוברין דמיתכשרי לאחר שהעלם ואע"פ שלא הם תלושין מכל מקום אצטריך משום דבתחלת דיבוקן היו במים מחוברים: **הוא** סבר דיחויי קא מדחי ליה נפק דק ואשכח דתניא כו'. וא"ת אמאי סבר דמדחי ליה והלא כבר זה דקדק מן המשנה דקתני ידיו טהורות ומה מדקדק יותר מברייתא זו וי"ל דיש חילוק בין טבילת כל גופו לנטילת ידים דטבילת גופו חמירא טפי וכן צריך לומר בסמוך דפריך מסתם משנה לר' יוחנן ומשני לשחיטה אפילו ר' יוחנן מודה ואכתי תקשי ליה משנה דמסכת מכשירין (פ"ד מ"ז) אלא טבילת ידים שאני: **נהי** דלא בעינן כוונה לזביחה. פירוש להתירה בזביחה זו לחתיכה מיהא בעינן פירוש לחתיכת סימנים כדפרישית [ט]:

ה"ג **וכלים דומיא דאדם מה אדם דבר כוונה הוא.** אף כלים דקמיכוין להו אדם: **חרדלית של גשמים.** זרם גשמים המקלח מן ההר בכח ואין טובלין בו [א]דהגלוק והקטפרס אינו חיבור[ב] ולא הוו מקוה דארבעים סאה שהרי אין מ' סאה במקום אחד ואף על פי שיש הרבה למטה ולמעלה הא קתני אינו חיבור. חרדלית הייתו קטפרס מדרון ורב האי גאון גרים[ג] הרדלית שבאין מדליו של הר: **נגזור ראשין אטו כיפין.** דתנן מטבילין כלים בראש הגל הנתלש מן הים והלך למרחוק ובא לארץ נכנס אדם תחת ראשו ומקבלו דהוי טבילה זו במחובר לקרקע: **ואין מטבילין**[ד] **בכיפין.** שלא יזרוק כלים בכיפי הגל דהיינו באמצעיתו שהוא עשוי ככיפה וטעמא כדמפרש מפני שהיא טבילת אויר ואין מטבילין באויר: **קמ"ל דלא גזרינן.** לשון קושיא הוא ודלא בעינן כוונה לחולין מנלן: **ידיו טהורות.** דלא בעינן כוונה לחולין: **אינן בכי יותן.** דלא אחשבה להך נפילה: **ואם בשביל שיודחו ידיו.** נתכוין ליטול את הפירות מן המים: **ידיו טהורות.** כ"ש שנתכוין: **ופירות הרי הן בכי יותן.** ומקבלין טומאה מכאן ואילך דאחשבה להך נפילת פירות ליטול ידיו בהגבהתן והוה ליה משקה שסופו לרצון ותנן (מכשירין פ"א מ"א) כל משקה שסופו לרצון אע"פ שאין תחלתו לרצון מכשיר: **לחולין.** לאכול חולין. הוחזק נתכוין בשעת טבילה לכך: **הכי קאמר.** לעולם חולין לא בעו כוונה והאי דתנא בהו הוחזק דאיצטריך לאשמועינן דאע"ג דאיכוין לטבילת טהרה לא הויא כוונת חולין כוונה למעשר: **רבי יוחנן.** דאמר לעיל [ע"א] אף לניתה לא טהרה: נגעי בגדים כתיב בהו ב' כבוסים[ה] תכבוסת ראשונה וכבסו את אשר בו הנגע והסגירו וגו' לראות אם יפשה או יעמוד או יכהה וכיבוס שני לאחר הסגר שאחר כיבוס ראשון[ו] והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס בראשונה קודם הסגר וסר מהם הנגע בימי הסגר וכובס שנית לשום טבילה וטהר: **מה ת"ל שנית.** פשיטא דשנית הוא: **מקיש תכבוסת שנייה.** שהיא לשם טבילת טהרה: **לתכבוסת ראשונה.** שהיא להסגיר: **מה ראשונה לדעת.** אדם דכתיב[ז] וצוה הכהן וכבסו: **אף שניה לדעת.** ולא שיפול במים מאליו: **מי א"ר יוחנן.** דחולין בעי כוונה: **מדגלי רחמנא מתעסק בקדשים.** שוחט קדשים שלא בכוונה דפסולין דכתיב[ח] לרצונכם תזבחו לדעתכם זבוחו בפ"ק (לעיל יג.): **ורבנן.** דאמר לעיל וחכמים פוסלין: **וכנהו.** נצחן כלומר בזאת נראין דבריו מדבריהם: **מתקינות.** בודקות אותן בשעת וסתן ומטבילות אותן בשעת טבילתן: **לרבי נתן.** דאמר לא בעינן כוונה אפילו לחתיכה ודכוותה הכא קאמר רב אליבי' שנפלה מן הגשר שלא נתכוונה אפילו לרחוץ ור' יוחנן לא מדמי טבילה לשחיטה דקדשים וכובס שנית ובשחיטה קלא קדרים להכשיר כדאמרינן מדגלי רחמנא מתעסק כו': **ולרבנן.** דבעו מיהא כוונה לחתיכה ודכוותה בטבילה מכשר רב אליבייהו: **כשירדה להקר.** [ד] ולא לטבול ונפלה כולה לתוך המים: **שחט.** פרה אדומה: **ושחט** [ט]**אחרת עמה.** חולין שנתכוין לה: **דברי הכל.** פרה פסולה מחמת מלאכה האחרת ובהמה כשרה: **ה"ג שחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה דברי הכל פסולה נשחטה בהמה אחרת עמה לר' נתן פרה פסולה בהמה כשרה לרבנן פרה כשרה בהמה פסולה:**

עין משפט נר מצוה

נח א מיי' פ"ט מהל' מקוואות הל"ח ועיין בכ"מ סמג עשין רמח טוש"ע יו"ד סי' רא סעיף ה:

נט ב מיי' פי"ב מהל' טומאת אוכלין הל"י סמג עשין רמז:

ס ג מיי' פי"ג מהל' שאר אבות הטומאות הל"ב:

סא ד מיי' שם ופ"א מהל' מקוואות הל"ח ופי"א הל"ב:

סב ה מיי' פי"ג מהל' שאר אבות הטומאות הל"ג:

סג ו מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל"ו ופ"ו מהל' תרומות הל"ב [ופ"ד הלכות מטמאי משכב ומושב ה"ט] טוש"ע יו"ד סימן קצו סעיף ח:

סד ז מיי' פ"א מהל' מקוואות הל"ח סמג עשין רמח טוש"ע יו"ד סימן קצח סעי' מח:

סה ח מיי' פ"ד מהל' פרה הל"ד [ויע"ש]:

שיטה מקובצת

א] ואין טובלין בו כדתנן הגלוק והקטפרס: ב] ואין מטבילין כלים בכיפין שלא יזרוק: ג] שאחר כבוס ראשון כתי' והבגד: ד] אליבייהו כשירדה להקר שנתכוונה להרחיצה ולא לטבול: ה] ושחט בהמה אחרת עמה שנתכוין לה: ו] והא דאמרי' פ"ק דפסחים דאיכא וכו'. נ"ב ע"י רש"י לעיל דף טז ע"א:

רבינו גרשום

אטו כיפין כלומר ראשין גלים שמתחברין לנהר דהן בני טבילה אבל ליגזור ראשין אטו גלים שתלושין מנהר ונעשים כיפה שכשם שבכיפין לא מטבלינן כך בראשין לא ליטבול קמ"ל דלא גזרינן: אלא חולין דלא בעי כוונה מנלן מהא. פירות שנפלו לתוך חריץ [הכא] שפשט [מעל] מי שידיו טמאות ונטלן ידיו טהור' אע"ג דלא קא מכוין לשום טבילת ידיו: ופירות אינן בכי יותן דבעינן לדעת והני נפלו שלא לדעת ואין מטמאין לפי שהכשירן לאו חשוב הכשר: ואם בשביל שיודחו ידיו. הפירות הרי היא בכי יותן דלדעת הן וחשוב הכשר. הוחזק אין לא הוחזק לא כו' כלומר אלמא בעינן [כוונה] לטבול קשיא לרב דאמר לא בעינן כוונה לחולין. הכי קאמר אע"פ שהוחזק לחולין כו' כלומר ולעולם לא בעינן כונה: לימא תיהוי תיובתא דר' יוחנן כלומר דאמר לחולין בעינן כונה: מה תכבוסת ראשונה לדעת כו' דבתכבוסת ראשונה כתיב הבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס דמשמע אשר תכבס לדעת ובתכבוסת שניה כתיב וכובס שנית וטהר דמשמע וכובס מכל מקום אפי' שלא לדעת ועכשיו מקשינן לתכבוסת ראשונה דבעינן לדעת אף תכבוסת שניה בעינן לדעת. מי אמר ר' יוחנן כו' כלומר דבעינן כוונה לחולין. והא אמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן נפלה סכין וכו' כלומר והא הכא חזינן דלא בעינן כוונה לחולין: מדגלי רחמנא מתעסק בקדשים דפסול כו' ודיקא גלי רחמנא בקדשים דכתיב לרצונכם תזבחו לדעתכם זבוחו: ורבנן נהי דלא בעינן כונה לזביחה כו' כלומר ורבנן בני מחלוקתו דר' נתן דפוסלין היכא דזורק סכין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה נהי דלא בעינן כונה לזביחה לחתיכה בעינן והכא לא איכוון לשום חתיכה אלא לנועצה: כוונה דחברתה כוונה מעליותא היא ובתרומה נמי אכלה כלומר לרב. אמר רב פפא לר' נתן שנפלה מן הגשר כלומר לר' נתן דלא בעי כוונה לחולין אפי' לשום חתיכה דאפי' לא נתכוון אלא לנועצה שחיטתה כשרה. הכא נמי אפי' לא נתכוונה לשום רחיצה אלא שנפלה מן הגשר טבילתה טבילה לענין תשמיש המטה אצל בעלה דבעלה חולין. לרבנן דבעו כולה לשום חתיכה לענין שחיטה הכא נמי בעינן דנתכוונה להקר אע"פ שלא נתכוונה לטבילה מותרת אצל בעלה. אמר רבא שחט פרה ותשחטה בהמה אחרת כו' כלומר כתיב ושחט אותה לבדה ולא ישחוט אחרת עמה ולא יעשה שום מלאכה עמה משחיטתה ועד שרפתה ועכשיו שחט פרה ובדרך שחיטת פרה נשחטה בהמה עמה בלא כוונה לר' נתן דאמר לא בעינן כוונה לשחיטה בהמה כשרה (בהמה כשרה) פרה פסולה דכיון דבהמה כשרה חשיבא מלאכה ופרה פסולה שפסל אותה מלאכה: לרבנן דאמרי

מסורת הש"ס

א) נ"א דבר, ב) [ל"ל דתניא וכו"ל בחגיגה], ג) חגיגה יט. [תוספתא דמקוואות פ"ד ה"ג], ד) חגיגה יט. מכשירין פ"ד משנה ז, ה) [שם ושם איתא שיודחו ידיו ידיו טהורות], ו) חגיגה יח: [חגיגה שם], ז) [שבת מו. ושם נסמן], ח) לעיל יג:, ט) [בס"י יוסף: מודה], כ) [לעיל יג. זבחים מו. מנחות קי.], ל) נדה יג., מ) [טהרות פ"ח מ"ט], נ) [מקוואות פ"ב מ"ו], ס) [ויקרא יג], ע) [ויקרא יג, ס"] [כל זה פירש"י בחגיגה יט.], פ) [לעיל ע"א ד"ה ולא].

תורה אור השלם

1. וְהַבֶּגֶד אוֹ הַשְּׁתִי אוֹ הָעֵרֶב אוֹ כָל כְּלִי הָעוֹר אֲשֶׁר תְּכַבֵּס וְסָר מֵהֶם הַנָּגַע וְכֻבַּס שֵׁנִית וְטָהֵר: ויקרא יג נח

2. כִּי יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם וְזָבַחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאנְךָ אֲשֶׁר נָתַן יְיָ לְךָ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ וְאָכַלְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ בְּכֹל אַוַּת נַפְשֶׁךָ: דברים יב כא

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאמר רבא רבי נתן: (ב) תוס' ד"ה וכי תימא וכו' והר"ח פירש:

מוסף רש"י

חרדלית של גשמים. שטופת ויורדת מתקוף גבוה ויש בה ארבעים סאה והטובל בה לא עלתה לו טבילה משום דמקום קטפרס הוא מקום זקוף יותר מדי ומי' שלא עלתה לו טבילה משום שהאי איכא במקום אחד ותנן הגלוק והקטפרס אינו חיבור, ואף פגו אינו קטפרס נמי אין טובלין בו, לפי שאין מי גשמים מטהרים דרך זחילה עד שיהו נקוין דרך אשבורן, דתניא בת"כ אך מעיין ובור מקוה מים יהיה טהור, המעיין מטהר בזוחלין והמקוה באשבורן, ורבינו האי גרים הרדלית (חגיגה יט.). ראשין. אחד מגלשי הגל כשהולך מגיע לארץ, אטו כיפין. אמצעיתו של גל שעומד באויר כמין כיפה, ואם הטביל כלים למעלה והטבילן בכיפה אינה טבילה כדמפרש ואזיל (שם). שאין מטבילין באויר, שלא אמרה תורה מקום של אויר לטבילה (שם). ידיו טהורות. אע"פ שלא נתכוון (שם). ופירות אינן בכי יותן. דבעינן כי יתן דומיא דכי יתן דניחא ליה (שם:). ואם בשביל שיודחו ידיו. נתכוין ליטול פירות, הרי הוא בכי יותן ומקבלין טומאה מעכשיו, וכיון דנתכוין להדיח ידיו גלי דעתיה דניחא ליה נהך נפילה שעל ידיה הדיח ידיו (שם:). טבל לחולין והוחזק לחולין. כלומר נתכוין לטבול לשם חולין. הוחזק לשון כוונה כלומר נתכוין להעמיד גופו בחזקת טהור לחולין (חגיגה יח.). אסור למעשר. למעשר שני הנאכל בירושלים (שם יח:). הוחזק אין. אם נתכוין הוא דהויא טבילה לחולין (שם יח.). טבל ולא הוחזק. לא נתכוין לשם טבילת טהרה אלא לרחיצה בעלמא (שם יח:). הלכה כסתם משנה. רבי הוא סידר המשנה וכשראה דברי חכם וישרו בעיניו שנאן סתם ולא הזכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו שנויה מפי יחיד ונראין כאילו נשנו מפי המרובים ויעשו כמותן (ביצה ב:). מתעסק בקדשים. שוחט קדשים ולא בכוונה אלא כמתעסק בדברים אחרים (זבחים מז.) או: מתעסק בסכין לחתוך דבר אחר ושחט בהמת קדשים (מנחות קי.) או: כגון מתעסק בסכין להגביהו או לזרקו ושחט בקדשים, שלא נתכוין לשום שחיטה, אבל נתכוין לשום שחיטה בעלמא כשר אלא שלא עלה לבעלים לשם חובה (לעיל יג.).